

ČASOPIS VINOŘSKÉ A SATALICKÉ FARNOSTI / zima 2021

VinoSat



Úvodní slovo

Milý čtenáři VinoSatu!

Nachyluje se nám občanský rok – rok specifický a zvláštní-ve kterém jsme se snažili být pro Vás průvodci událostmi naší farností, informovat vás a přinést snad také i trochu radosti do Vašich domovů. Slavnost Krista Krále- která završuje církevní rok nám signalizuje, že advent je za dveřmi a přes práh se přibližuje tajuplný vánoční čas, plný očekávání. /Možná by někteří z nás rádi předjímavě vycítili vzdá-

lené závany jara – ale musíme si počkat!/
Je tu advent! „Adventus“ znamená příchod. Bůh je tady! Nevzdálil se ze světa! Vstupuje stále do našeho života...

Přejeme Vám pokojné a milostmi bohaté prožití adventního času. Vyprošujeme vám i sobě, aby okolní svět nezaplašil v našich srdcích ticho, do kterého promlouvá /nejen o vánoční noci/ Slovo milujícího Otce. Ať je Nový rok naplněn radostí, nadějí a světlem lásky lidské i Boží!

Vaše redakce

Drazí farníci,

Počty se zvyšují – negativně

Úvodník do našeho dalšího čísla Vinosatu píše ve chvíli, kdy se čísla opětovně zvyšují. Rekord – 22 479 za den. Ne že bych se chtěl té potvoře cédevatenáctkové vysmívat, ale už by toho mohla nechat. Snad už se „nažrala,“ docela dost.... Avšak přece jenom jedno pozitivum nám ta cédevatenáctka dává – uvědomění si, že naše životy jsou v rukách Hospodina, našeho Boha, nikoho jiného. Takže trvajíc úkol nás všech společně – prosit Boha Otce, Syna, Ducha svatého, na přímluvu Panny Marie, aby se vše vrátilo do „normálu,“.

Počty se zvyšují – pozitivně

Ve Vinoři máme již dva jáhny. Nedávno mě kdosi oslovil, řekl nebudeš samojeдинý. Ano, již nejsem sám, jsme dva a já osobně z toho mám velikou radost. Radost z toho, že se v jáhenské službě můžeme navzájem s Janem podepírat, inspirovat, radit se, duchovně i provozně.

Díky vám všem, kteří jste v sobotu 9. 10. do katedrály na jáhenské svěcení přišli. Byla to krásná oslava naší arcidiecéze. Bylo vidět, že i pan biskup Zdenek z naplněné katedrály měl radost.

Přeji Janovi radost ze služby v církvi.

Naše záchrana – advent a vánoce

Moc pěkný úvodník napsal již Petr Ettler. Nemusí se nic dodávat. A tak moc přeji nám všem, abychom posvátné období adventního času prožili hezky. Na jedné straně přípravou dárků, protože obdarovat druhého je znamením lásky. Také však advent prožít v duchovní radosti očekávání někoho Velikého – Ježíše.

No a vánoce, moc nám všem přeji, abychom se mohli setkat s našimi blízkými, ale také v našem farním společenství při slavení liturgie Narození Ježíška, Ježíše, Učitele, Uzdravovatele, Pána, Zachránce, Boha v Trojici.

jáhen Alois Koláček

Tříkrálová sbírka 2022

Charita od srdce k srdci

Ve Vionoři v rámci farnosti **Tříkrálovou sbírku ADCH realizujeme od roku 2008**. Loňská TKS byla jiná díky covid 19, ale přesto se naše farnost aktivně zapojila. Protože díky pandemii tři králové nesměli chodit v ulicích, přicházeli v kostýmu k osobnímu setkání s lidmi, pokladničkou a s Božím požehnáním. Jaký bude rok 2022 nevíme, ale chceme se opět připojit tak, jak to bude možné. Požehnání a vyslání koledníků na **cestu proběhne již 2. 1. 2022 po mši sv. a TKS bude ukončena pátkem 14. 1. 2022**. Malí koledníci budou v ulicích i v rámci výuky náboženství.

Obvykle se v naší lokalitě vybere mezi 40–50 tisíci, vloni se vybralo více než 29 tisíc, navzdory pandemické situaci. Finanční jsou věnovány záměru ADCH Praha, kromě toho je možné čerpat finanční částku i na vlastní záměr realizátora, v našem případě farnosti, v rozsahu 65 % vybrané částky. Naposledy naše farnost tuto možnost využila v roce 2012. V letošním roce se chceme opět připojit k této možnosti a **podpořit tak sociálně slabé rodiny z naší lokality**. Ti, kteří mají oči i srdce otevřené vnímají, že není situace všech obyvatel Vionoře a okolí uspokojivá. Je třeba si pomáhat a vidět problémy jeden druhého. Přiložit ruce a ochotu k pomoci je dobré, někdy je potřeba i finanční obnos. **Zřízení farní charity by nám v této pomoci sociálně slabým velmi pomohlo.**

Naše farnost má v této pomoci tradici. Ráda vzpomínám na první rok TKS, kdy malí koledníci nejen sbírali peníze pro

Charitu, ale jedné rodině, která byla vykradena, přinesli i finanční pomoc. Peníze anonymně vybrali jejich sousedé. Vložili je pak společně do daru, který přinesli tři králové. To obdarované velmi oslovilo a oni také přispěli k dobru všech, jakmile to pro ně bylo možné.

Těšíme se na všechny, kteří se zapojí ať už finanční podporou, pomocí při koledování, pomocí s administrativou či modlitbou. Farnost jsme my všichni. Ve farnosti bude devět pokladniček, obvykle se připojí kolem 50 dětí a 15 dospělých. Čekají na nás školní třídy, MŠ a mnoho obyvatel Vionoře.

TKS není jen iniciativou, která finančně pomáhá, ale také **spojuje lidi v širokém spektru**. Je tu také proto, aby okamžiků osamocení v našich životech bylo co nejméně. Povzbuzuje k vzájemné pozornosti a ochotě naslouchat si, poznat se, podpořit se nejen finančně.

Děkujeme všem, kteří jakkoliv přispějí, pomohou, povzbudí.

O výsledcích budeme informovat na stránkách farnosti, radnice, ADCH Praha.

Další informace můžete sledovat na www.praha.charita.cz, www.instagram.com/charitapraha/, www.facebook.com/praha.charita.

Vzniká také opět systém podpory tzv. Virtuální kasička, která se v loňském roce osvědčila www.trikralovasbirka.cz

*Marie Nováková Ing. Mgr.
koordinátorka TKS, zapojení formou
SMS tel. 775204208*

Za církevní synodální

„**Copak nehořelo naše srdce?**“, žasli učedníci při cestě do Emauz při setkání s Ježíšem. Ke společné **cestě s Ježíšem** jsme zváni papežem Františkem právě v rámci zapojení do synody o synodalitě. Co je to tedy synoda? Společná cesta k životu církve jako živého společenství, ke spoluúčasti, k poslání církve, tedy toho, co Bůh od církve třetího tisíciletí očekává. Jak uvádí papež František, Bůh nám klade na srdce otázku: „Co si o mně a o mé církvi myslíš ty?“

Tento proces má být procesem naslouchání jednoho druhému, nikdo není vyloučen, nikdo nezůstává na okraji. Jdeme s Ježíšem, nasloucháme Jemu, a necháváme se jím inspirovat a vést. I nám jistě zahoří srdce.

Podobně jako papež Jan XXIII při druhém vatikánském koncilu vstupoval do témat nových, vnášel nového ducha, nové myšlenky, i my se stáváme účastníky nového světla, které chce papež František přinést skrze tento synodální proces. 9/10.10.2021 papež proces slavnostně zahájil, 17.10.21 již zahájily proces diecéze a nyní jsme účastníky procesu my všichni, kteří se jakoukoliv formou rozhodneme do procesu zapojit.

Jaké máme možnosti zapojení?

Modlitbou za synodální proces (k dispozici v kostele nebo na webech viz odkaz)

Rodinnou duchovní obnovou (bude k dispozici v kostele)

Zapojením do skupinek. Synodální proces bude probíhat v menších skupinkách (8, maximálně 12 osob). Každá skupinka

bude mít svého koordinátora. Tato služba obsahuje moderaci skupinky, zabezpečení výstupu ze skupinky, vyžaduje schopnost pracovat s počítačem a ochotu k naslouchání Duchu sv. i společenství bratří a sester.

Na bočním oltáři po levé ruce při vstupu do kostela najdete formulář k zápisu, kde necháte kontakt na sebe.

Můžete se přihlásit na webu farnosti

Najdete na nástěnce jména koordinátorů skupiny a přímo některého oslovíte.

Dále budete osloveni někým z farního týmu, podle toho, zda nabídnete také službu koordinátora, popř. jiné požadavky, jako třeba být ve skupince matek, seniorů apod.

Naše arcidiecéze nejde cestou farního koordinátora, ale každý koordinátor skupinky se přihlašuje přímo diecéznímu koordinátorovi, odkud je dále informován.

Skupinky budou zakládány pravděpodobně během měsíců listopadu až února tak, aby výstup skupin byl odeslán v první části března.

Jak konkrétně synodální proces ve skupinách probíhá?

Naše setkávání má doporučenou strukturu tří, nebo dvou setkání.

První z nich je setkáním se seznámením a výběrem tématu (pokud jej skupinka nestanoví dopředu). Témata Vám představí koordinátor skupinky, jsou v kostele, najdete je v níže uvedených odkazech např. na rozcestníku aj.

Při druhém setkání probíhá vlastní synodální proces, kdy v rozhovoru, modlitbě, rozjímání nad písmem sv. hledáme, co

nám Bůh klade na srdce k danému tématu, stručně představujeme skupince (cca 3–4 minuty). V dalším kruhu reflektujeme, čím nás Bůh oslovil skrze sdělení druhých. V závěru shrneme dané téma.

Při třetím setkání (dobrovolném) proběhne odsouhlasení tématu a stručné zprávy, která bude elektronicky odeslána jako výstup skupiny. (Odsouhlasení je nutné, ale nemusí proběhnout formou skupiny). Výstup může / nemusí být dán na vědomí farnímu správci. Ve výstupu skupinky je možné uvést také jednu zkušenost, dokumentující téma, které bylo součástí jednání skupinky. Prosíme o odeslání výstupu ze skupiny co nejdříve po jeho vytvoření, abychom mohli pracovat s výsledky skupin již v průběhu.

Co je cílem synodální cesty?

Nejde o to, vyprodukovat dokumenty, ale dát vzklíčit snům, probudit prorockví a víze, rozhojnit důvěru, obvázat rány, navázat vztahy...učit se jedni od druhých a vytvořit pozitivní náhled, který bude osvětlovat mysl, zahřívát srdce a rukám vrátí sílu (z přípravného dokumentu).

Možná pro některé z nás je tento cíl těžko uchopitelný, špatně popsatelný, nejasný. Ale jsme na cestě inspirované Duchem svatým, který vane „kudy chce“, umí překvapit. Praktický dopad celého procesu by měl být v oživení struktur církve, naslouchání všem, novému dialogu, oživení stylu rozhodování, vnímání spolupráce počínaje farními společenstvími do celé církve, aby byla více podobna obrazu, kterou má v Ježíšově srdci.

Každý z nás má tomto procesu své místo, každý může a má oslovit druhé, a každý se zapojuje podle toho, k čemu ho Bůh volá.

Duch sv. inspiruje. „**Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu**“. (1Kor 12,7)

Odkazy: <https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/211112popurne-materialy-pro-synodalni-proces-v-diecezich>, naše arcidiecéze: <https://pastorace.apha.cz/pastorace/synoda-2021-2023-rozcestnik>

Rádio Proglas vytváří portál k synodalitě a Tv Noe bude natáčet informační pořad.

Jsmo na cestě a vše se rodí a proměňuje.

V případě potřeby se můžete pro další informace obrátit na uvedené odkazy, na mne a další koordinátory skupin. Informace a kontakty najdete na nástěnce v kostele.

Mnoho radosti, pokoje i inspirace Ducha sv. na společné cestě
přeje

Marie Nováková



Schránkování

Co to je?

Bůh nám napsal dopisy, plné lásky, povzbuzení a rady. Jsou sepsány v bibli. Z toho důvodu dostávají děti dopisy/hádanky vztahující se k nedělnímu evangeliu do schránky, která je na jejich jméno.

V období po prázdninách až do Ježíše Krista Krále jsme se oslovovali: Ježíšův učedníku, Ježíšova učednice.

My všichni chodíme do Ježíšovy školy: čteme Boží slovo, toužíme mu naslouchat a učit se od Něho, tedy jsme Ježíšovi učedníci. Chceme se od něho učit i s dětmi, formou hry – tentokrát to bylo formou popleteného evangelia, kde byla vyměněna některá slova, která měly děti hledat. Některé starší děti se zapojily do pletení popleteného evangelia.

Směřovali jsme několikátýdenní úsilí najít v tajence odpověď na otázku: Čemu Ježíš kraluje? A jaký je král? Některé děti poctivě napravovaly popletená evangelia, tak tajenku vyluštily: Ježíš je KRÁL SRDCE. Některé děti hádanky luští občas.

Proč?

Už se vám někdy stalo, že po slovech: „Slyšeli jsme slovo Boží“ odpovíte: „Chvála tobě, Kriste“ – ale ouha! Myšlenky se někam zatoulaly a vy vůbec nevíte, o čem evangelium bylo? Mně se to stávalo mockrát. Od té doby, co si čtení na neděli čteme už při sobotní modlitbě doma, jsem při mši sv. v obraze i přes zatoulané myšlenky.

Ze stejného důvodu je tu SCHRÁNKOVÁNÍ pro děti, aby se plněji zapojily do slavení nedělní mše svaté. Seznámí se s obsahem evangelia ještě přede mší (v sobotu

večer nebo v neděli ráno) – prostřednictvím vylustění hádanky nebo splnění úkolu.

I tato aktivita může pomoci dětem k bližšímu vztahu s Ježíšem, být vnímavější při poslechu evangelia i při kázání v kostele.

O co jde?

Jde o to, aby rodiče plánovali víkendový čas tak, aby si s dětmi našli 20–30 minutek na čtení nedělního evangelia. Starší děti se učí rozluštit šifru, jak najít dané evangelium v bibli a mohou evangelium i samy přečíst. Mladší děti malují a vybarvují, rodiče jim mohou přečíst příběh ze sešitků Liturgie pro děti „V jednom malém městečku v jednom malém domečku...“ a spolu se zamyslet nad životem s Bohem.

Je SCHRÁNKOVÁNÍ pro vaše děti, i když nejste každou neděli v kostele?

Kromě schránek v kostele, kde děti najdou hádanky a kam vkládají odpovědi, můžete každý týden SCHRÁNKOVÁNÍ sledovat i na webu farnost-vinor.org/deti. Drobné odměny nejsou cílem, ale motivací.

V adventu tuto aktivitu přerušíme, protože ji vystřídá ADVENTNÍ CESTIČKA. Podněty k ní najdete také na – [cesticka](http://cesticka.org). Na webu budou také průběžně nejdůležitější části cestičky k dispozici. Po Novém roce schránkování obnovíme.

Pojďme cestou Ježíšových učedníků společně – dospělí i děti. Sami uvidíme, že věnovat několik minut času přípravě na setkání s Ježíšem ve Slově nedělní liturgie nám každému přinese plnější osobní prožitky tohoto setkání.

Lída a Jana

5 jazyků lásky a my dva – podzimní farní víkend pro manžele a rodiny

Po asi trojnásobném odkladu daném pandemií Covid-19, jsme úspěšně uskutečnili první víkend pro manžele a rodiny farností Vinoř a Čakovice, na zámku Štěkeň u Písku, který patří řeholním sestrám Congregatio Jesu. Sešlo se nás 12 párů a cca 22 dětí. Bylo to tam opravdu jako na zámku – velké chodby, vysoké stropy, krásné zámecké sály a zámecká zahrada. Oproti běžnému očekávání bylo na zámku dobře zatopeno, i přes pokročilý podzim venku.

O děti všech věkových kategorií se skvěle postaral dětský tým v čele s Anežkou Hesovou a Martinou Nedvědovou. Nechyběly hry vevnitř i venku, vyrábění, společné promítání filmu pro děti. Když nás dětský tým „osvobodil“ od dětí, získali jsme vzácný čas k péči o náš partnerský vztah. Vyslechli jsme povídky o 5 jazycích lásky a citové nádrži. To je koncept od známého autora Garyho Chapmanna o tom, že existuje **5 základních kategorií projevování lásky: slova ujištění, věnování plné pozornosti a času partnerovi, přijímání darů, skutky služby a fyzický kontakt**. A že každý z nás má individuální míru potřeby vyjadřování a přijímání lásky v jednotlivých těchto jazycích. Řada partnerských potíží pak spočívá v tom, že se snažíme vyjadřovat lásku partnerovi jazykem, který je nám vlastní a přirozený, ale partner to může mít jinak a tudíž to nemusí ocenit a cítit se dostatečně milován.

Měli jsme možnost na toto téma slyšet osobní svědectví od manželů Černých z Čakovic.

Byl čas na osobní rozjímání, sdílení v páru i v malých skupinkách, duchovní rozhovor s P. Staškem. V sobotu odpoledne byla příležitost k rodinnému výletu či společné procházce. Dva společenské večery nad sklenkou vína a občerstvením umožnily lépe se navzájem poznat a popovídat. Víkend jsme zakončili „rodinnou“ bohoslužbou v krásném zámeckém sále, s obnovou manželských slibů a individuálním požehnáním každému páru. Ze zpětné vazby vyplynulo, že akce se velmi vydařila a přinesla plody. Pro některé páry to byla vůbec první akce tohoto druhu v životě.

Na tomto víkendu zazněly i podněty pro vytvoření farních manželských společenství, jejichž animace se za **Vinoř** ujali manželé **Vitamvášovi** a za **Čakovice** manželé **Šroubkovi**. Setkávání by mělo probíhat jednou měsíčně, těžištěm programu by měla být společná modlitba a sdílení. Toto pozvání do společenství tímto adresujeme každému manželskému páru z našich farností, který by měl o tuto aktivitu zájem!

Předběžně je v plánu opakování víkendu pro manžele a rodiny opět za rok, na podzim roku 2022.

Za organizační tým

Tonda Škoch

Svátosti ve službě společenství

Pokračujeme v našem cyklu zamyšlení o svátostech. Začali jsme v minulých číslech *VinoSatu* tzv. iniciačními svátostmi **křtem, biřmováním a eucharistií**, které jsou uvedením do křesťanského života. Dvě další svátosti, **kněžství a manželství** jsou zaměřeny na spásu druhých. **Slouží druhým**. Udělují zvláštní poslání v církvi a slouží k budování Božího lidu.

Svátostí kněžství pokračuje v církvi až do konce časů poslání, které Kristus světil svým apoštolům- tedy svátost apoštolské služby. Člení se na tři stupně:

Biskupský, kněžský a jáhenský.

Biskupským svěcením se uděluje plnost svátosti kněžství. Vkládáním rukou a slovy svěcení se uděluje milost Ducha svatého a vtiskuje posvátné znamení. Tím biskupové

zaujímají jedinečným způsobem místo samého Krista učitele, pastýře a velekněze. Kněží se stávají svěcení spolupracovníky biskupského stavu. Svůj posvátný úřad vykonávají zejména v eucharistické bohoslužbě ve shromáždění, kde zastupují Krista. Slib poslušnosti biskupovi skládají při svěcení. Biskup je považuje nejen za své spolupracovníky, za své syny, za své bratry a za své přátele a oni ho mají milovat a poslouchat. Služebné /svátostné/ kněžství se podstatně liší od všeobecného kněžství věřících.

Na nižším stupni hierarchie stojí jáhnové, na něž jsou vkládány ruce nikoliv ke kněžství ale ke službě. Stálé jáhenství se může udělovat ženatým mužům.

Mějme ve velké úctě tyto svátosti!

peE

Na slovíčko s Honzou Obručou...

Milý Honzo, ty jsi vinořský starousedlík, je to tak?

Ve Vinoři žijeme od jara 1989, tedy již více než 30 let. Pro mě je to již více než polovina života. Nejsem tedy vinořský rodák, starousedlíci nás budou asi stále brát za „náplavu“. Společně s manželkou Ludmilou se ale považujeme za Vinořáky, naše děti Markéta a Dominik ve Vinoři žily od malička. Snažíme se být aspoň trochu užiteční pro Vinoř i vinořskou farnost. Vinoř je náš domov.

Obdivovali jsme, jak jste se s Lídou, tvojí ženou, příkladně postarali o rodiče v závěru jejich života...

Moje velké díky patří především Lídě. Na ní byla největší tíha péče o mé rodiče. Já jsem chodil do práce. Lída přitom ještě zvládala věnovat se výtvarničině a kroužkům pro děti. Jsem velmi rád, že díky Lídě jsme nemuseli dát rodiče do nějakého zařízení. Plně ale chápu rodiny, které péči sami nezvládnou a nikdy bych nikomu nevyčítal, že se nedokázal o své rodiče po-

starat. Byl jsem rád, že jsem mohl rodičům každý týden v neděli přinášet eucharistii. Vždy jsme si udělali krátkou bohoslužbu slova a někdy jsme si ještě popovídali třeba o tom, co nás trápí.

Rodiče byli stateční, s režimem aktivně bojovali a také mnohé vytrpěli....

Můj tatínek byl již jako student v roce 1948 zatčen a uvězněn pro ilegální činnost proti tzv. „lidově-demokratickému“ zřízení. Ve vězení, z největší části v jáchymovských lágrech, strávil sedm let života. Tato životní etapa ho však nezlomila. Koncem šedesátých let se aktivně angažoval pro katolickou církev v družstvu Renova, která si vytkla za cíl obnovu církevních objektů. Po roce 68 odmítl uznat „bratrskou pomoc Sovětského svazu“ a až do důchodu v roce 1988 pracoval jako topič. S maminkou se různými způsoby angažovali v podzemní církvi. V roce 1977 podepsali oba Chartu 77 a také se na její činnosti aktivně podíleli. To se samozřejmě dotklo i mne. V roce 1975 jsem nebyl přijat na gymnázium, ačkoliv jsem měl ve škole výborný prospěch a zkoušky jsem také udělal. Rodiče tenkrát odmítli dát odvolání. Protože věděli, že jsem nebyl přijat z politických a náboženských důvodů, nechtěli se nikoho „doprošovat“. Já jsem jim to v první chvíli měl za zlé. Časem jsem ale pochopil, že pro mě udělali to nejlepší. I když jsem se nejprve vyučil, postupně jsem přes další překážky vystudoval vysokou školu. Díky rodičům jsem získal zásadový postoj.

Zajímalo by mě, jak jste našli svoji cestu ke komunitě salesiánů?

Lída se seznámila poprvé se salesiány, když byla jako dítě pozvána na salesiánskou chaloupku. Já jsem se poprvé sešel se

salesiánem P. Petrem Němcem, který přišel jako nový kaplan v roce 1977 do Turnova, kde jsme tenkrát s rodiči bydleli. Tenkrát jsme ani Lída ani já nevěděli, že chaloupky pořádají salesiáni nebo že Otec Němec je salesián. To jsme se dozvěděli až později. Salesiáni si získávali mladé lidi tím, že se o ně zajímali, pořádali různé akce – již zmíněné chaloupky (zpravidla čtrnáctidenní tábory pro školní děti, které se konaly v různých chalupách, chatách apod), pro starší víkendové akce, čundry apod. Tak nás postupně vedli do dospělého života s Bohem. Všechny tyto akce samozřejmě nemohly být za socialismu veřejné. S Lídou jsme se setkali na jedné akci pro mladé na Slovensku. Protože Lída v té době studovala sklářskou školu v Železném Brodě, začala jezdit do našeho společenství v Turnově. Po nějaké době jsme spolu začali chodit a v roce 1984 jsme se vzali. V té době jsme již oba byli v Praze a ve společenství mladých manželů jsme se postupně seznamovali se Sdružením salesiánských spolupracovníků, do kterého jsme v roce 1987 vstoupili. Samozřejmě v tu dobu i toto sdružení bylo v rámci „podzemní církve“.

Co to vlastně představuje být „salesiánským spolupracovníkem“?

Salesiánský spolupracovník není spolupracovník salesiánů, ale spolupracovník Boha ve společném salesiánském díle. Také proto dnes již nejsme nazýváni salesiánští spolupracovníci, ale salesiáni spolupracovníci. Jsme součástí široké salesiánské rodiny, do které patří kromě bratří salesiánů, sester salesiánek – Dcer Panny Maria Pomocnice – a Sdružení salesiánů spolupracovníků další společenství. Salesiáni působí celosvětově mezi mladými, a to především mezi chudými, znevýhodněnými

a ohroženými. Co tedy představuje být salesiánem spolupracovníkem? Uvedu zde část slibu, který spolupracovník skládá při vstupu do Sdružení: „... být věrným Kristovým učedníkem v katolické církvi; pracovat ve Tvém království zvláště pro povznesení a spásu mládeže; prohlubovat a dosvědčovat salesiánského ducha; spolupracovat ve společenství této rodiny na apoštolátních iniciativách místní církve.“ Salesián spolupracovník tedy není nutně ten, který přímo spolupracuje na nějakých aktivitách bratří nebo sester salesiánek, i když to také často je. Protože salesiáni spolupracovníci žijí převážně v rodinách, jejich prvním posláním je přivádět k Bohu a dobře vychovat své děti. Dále podílet se různými způsoby na životě farnosti, ve společnosti, v politice. Nejsme ale sólisti, spolupracujeme ve společenství salesiánské rodiny a snažíme se přinášet ducha společenství i tam, kde žijeme.

Jde někdo z Vašich potomků stejnou cestou?

Dcera Markéta i její manžel Dominik působili v salesiánských misích v Bulharsku. Aktivně se oba po svých misích zapojili do přípravy nových dobrovolníků. Stále se stýkají s bývalými dobrovolníky, kteří působili v různých salesiánských misích ve světě. Tvoří jednu z neformálních skupin široké salesiánské rodiny. Markéta se vedle výchovy svých tří dětí – společně s manželem Dominikem – aktivně zapojuje do společenství maminek, které již od útlého věku vedou své děti k Bohu.

Syna Dominika oslovilo mezinárodní společenství Taizé. Společně s Markétou a dalšími mladými pomáhal s organizací Evropského setkání Taizé v Praze v roce 2014. Seznámil se s dalšími podporovateli tohoto hnutí i některými bratry, kteří žijí v Taizé.

Aktivně se podílí na modlitbách Taizé v Praze v kostele u sv. Martina ve zdi, navštěvuje často společenství Taizé ve Francii. Jde svou cestou a to je dobře. Vždyť církev není uniformní, je rozmanitá, mnohobarevná. Díky Bohu za to!

Nachyluje se zvláštní občanský rok. Kdyby ses ohlédl, co ti pozitivního i negativního utkvělo v myslí?

Pokládám za důležité angažovat se v politice, ne jen politiky kritizovat. Působím v zastupitelstvu MČ Vinoř a v Pražském městském výboru KDU-ČSL. Jako přesvědčený demokrat věřím, že Bůh chce, abychom jako jeho děti byly svobodné bytosti. Proto mám velkou radost, že v naší zemi zvítězily ve volbách do Poslanecké sněmovny demokratické strany. Svoboda má svou druhou stranu mince, a tou je zodpovědnost. Svoboda bez zodpovědnosti je nemyslitelná. Nová vláda musí být zodpovědná, musí být dobrou vládou pro všechny – i pro zklamané, neúspěšné, chudé, pro menšiny. Bude to určitě velmi těžké, vláda se jistě nevyhne různým krizím, ale pokud bude zodpovědná, je tu naděje, že zůstaneme svobodnou společností.

To, co mě trápí, je dost ostré rozdělení společnosti. Jedna část si přeje vládu stran, jejichž prioritou je prozápadní a demokratické směřování našeho státu. Druhá by si přála vládu, která slibuje především životní jistoty a ochranu před nejrůznějšími nebezpečími. Tito lidé mají strach, ať už oprávněný (užijím svoji rodinu, uplatním se ve společnosti apod.) nebo záměrně vyvolaný populisty a extremisty (strach před migranty, před jinými skupinami společnosti, před těmi či oněmi, kteří nás zbaví našich „jistot“ atd. atd.). Proto věří různým „spasitelům“. Neuvědomují si, že tito falešní spasitelé je nejdříve vystraší a potom

je „zachraňuji“. Ježíš několikrát říká „Nebojte se“, nechce, abychom žili v otroctví strachu. Je však třeba lidem, kteří se bojí porozumět, pochopit příčiny jejich strachu, respektovat je, pomáhat jim, mít je rád a neodsuzovat je.

Co bys popřál nám i sobě do Nového roku?

Přeji nám všem, abychom v člověku, který má jiné názory, než máme my, neviděli automaticky nepřítele, ale svého bližního, který určité věci vidí jinak než my. Má na to právo zrovna tak, jako já mám právo na své vidění. Měli bychom se snažit navzájem si porozumět, ne se odsuzovat. Ale i když se nám nepodaří najít na některé věci shodu, a to se v životě stává, měli bychom se stále navzájem respektovat a mít toho druhého rádi. Představuji si,

jak to bude vypadat jednou před Pánem, až před ním budu stát vedle svého „nepřítele“. To bude průšvih! Nepošle nás Pán pryč, abychom se nejdřív usmířili a potom za ním přišli? Tak proč se o to nesnažit už teď?

Naším farníkům přeji, abychom se snažili vytvářet skutečné společenství, rodinu. Rodina si plánuje různé akce, ale nežije jen jimi, ale normálním, neformálním každodenním rodinným životem. Členové rodiny se navzájem zajímají o to, kdo co dělá, pomáhají si, společně se radují a sdílí smutek. Ať nám Bůh pomáhá, aby se naše farnost stávala víc a více rodinou!

Přeji požehnané a radostné prožití vánočních svátků. A ať nám tato radost z narození Ježíše Krista přetrvá i do všedních dnů nového roku.

Za rozhovor děkuje

peE

Vzácná chvílka s naším jáhnem Janem Špaňhelem st.

Honzo, pověz nám něco o své rodině!

Pocházím z valašských Vizovic, což je malé městečko cca 15 km od Zlína. Moje rodina je smíšená, z maminciny strany jsme katolíci a z tatínkovy evangelíci. Tato realita možná předznamenala můj vztah k jiným církvím, ke kterým mám hluboký respekt a vážím si jich. Krásný příklad mi dávala moje evangelická babička, která nás v neděli vodila do kostela a sama šla pak do toho svého. Její láska a tolerance je mi inspirací pro celý můj dosavadní život.

S mojí milou ženou nás seznámil tehdejší kněz v naší farnosti, který nás přizval do společenství mladých. Ale víc jsme se sblížili a následně se do sebe i zamilovali

až v době, kdy Ila už studovala v Praze. Proto jsem se za ní také do Prahy přistěhoval, původně jen na nějaký čas, ale nakonec jsme zůstali a v Praze již žijeme víc než 31 let ve spokojeném manželství.

Čím se rozeznají Valachové od Vinořáků? Co jsou to karlátko? Pálíš?

Na první pohled ničím, ale po vypití první štamprle už ano. S Valachem to ani nehne ale s mnohými Vinořáky ano. Ale snažím se je trénovat, daří se mi to a někteří už dosahují velmi dobrých výkonů. Někteří z Valachů jsou možná víc otevření, přímočaří a také hlasití, což já potvrzuji v plné míře. Ale jinak bych nedělal

rozdíly, všude se najdou lidé dobří a občas také ti druzí...

No a karlátko je výraz pro švestky, ale u nás na Valašsku říkáme trnky, to k nám víc pasuje. Ohledně pálení je to tak, že jsem naposled sám pálil s tatínkem mé ženy, což už je docela dávno, skoro 19 let, ale mám z té doby doma ještě jednu láhev skvělého kalvádosu. Na naší vinořské zahradě máme dva ovocné stromy – jabloň a třešeň – a v dobrých letech také z jejich plodů pálíme pálenku, takže je u nás pořád co pít a tím pádem veselo.

Občas u vás vidáme parkovat auto arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. Co bys o něm řekl?

Pro nás s mojí ženou je to Otec Jan, on byl tím knězem, který nás vlastně nechtěně dal dohromady a jsme za to Bohu i jemu samozřejmě vděční. Troufám si říct, že nás pojí pevné přátelství, vždy nám byl vzorem, oporou a blízkým člověkem, se kterým se sice nevidáme tak často, jak bychom si přáli, ale i na dálku vnímáme jeho blízkost a jsme za to velmi rádi a vděční!

Něco o své profesi, čím se živíš?

Už téměř třicet let mne živí účetnictví, poradenství s tím spojené a také daně. Jako účetní poradce pracuji v jedné menší společnosti a jsem tady už od roku 1995. Je to taková moje druhá rodina, mám kolem sebe tým výborných lidí a je radost s nimi pracovat.

Jak se Vám tu ve Vinoři žije?

Za sebe můžu říci, že moc dobře a jsem tady rád. Máme dobré sousedy, dobře se cítíme ve farnosti, jsme tady prostě doma. To „být doma“ cítím dost silně, snažím se ten pocit naplňovat především budováním vztahů mezi lidmi. Naším životem tady ve

Vinoři je snaha o budování komunity Hnutí fokoláře, snažíme se nějakým způsobem sloužit druhým a být tak užiteční.

Kdy a jak jsi pocítil volání stát se dalším vinořským ženatým jáhnem?

Moje jáhenství má možná jakési „prakořený“ v době, kdy jsme s Ilou chodili, já jsem doufal, že vše spěje k manželství, ale moje milá přišla s tím, že neví, jestli se má vdát nebo žít zasvěceným způsobem života. Vzala si jakýsi čas na rozmyšlenou, já jsem z toho byl hodně překvapený a smutný. V tom čase jsem měl možnost přemýšlet a na mysl přišly také otázky na kněžství. Po čase ale zase odešly, moje milá se rozhodla pro manželství a bylo hotovo.

Nicméně zůstal ve mně hluboký respekt a úcta ke kněžství, vždy jsem k němu měl blízko, a tak možná toto byl pak, po mnoha letech, ten první impulz k trvalému jáhenství, k tomu, že chci sloužit církvi. Hledal jsem v sobě odpověď na otázku, zda mám to povolání a pevně věřím, že tu odpověď našel a moje vysvěcení je toho důkazem.

Moje jáhenství je krátké, jsem ještě zelenáč, ale mám v duši a v srdci hlubokou vděčnost Bohu za toto povolání. Chci být v církvi užitečný, být pokorným služebníkem, ale jaké to bude, to se teprve uvidí. Byl jsem ustanoven ve službě jak pro farnost v Čakovcích, tak pro tu naši vinořskou. Těším se na to, budu se snažit to Pánu Bohu moc nekazit a uvidíme...

Který světec – kromě manželky – je ti blízký?

To, že je moje manželka téměř svatá, to rozhodně dosvědčuji, protože život se mnou je vlastně taková cesta ke svatosti. Bez ní, bez tolerance, pochopení a lásky by to prostě nešlo a v tom všem je má žena

výborná a skvělá. Především díky Bohu a Ile jsem tam, kde jsem nebo se také dá říci, že jsem tím, kým jsem.

Mým patronem je Jan Křtitel, mám k němu svůj specifický vztah, myslím, že to byl správný a dobrý chlap a tím mne opravdu hodně inspiruje. Akorát ten způsob smrti bych si raději vybral jiný...

Jaké máš koníčky?

Rád pracuji v lese, kácím stromy, pracuji s motorovou pilou. Je milé, když se při tom potkám se synem, protože to jsou takové ty dobré momenty, kdy jsou spolu chlapi při práci. Určitě se při té práci rád potkám i se zbytkem rodiny, ale mezi chlapy je to trochu jiné...

Koníčkem v tom pravém slova smyslu je mi cyklistika a fotbal. Na kole jezdím

často, především do práce a z práce, ale snažím se jezdit i jen tak, abych se podíval někam po okolí, našel dobrou hospodu a mohl si dát pivo, protože zejména kvůli němu na tom kole jezdím, vlastně jezdíme, protože mými věrnými spolujezdcí bývají Pavka Padevět a Standa Hájek, bez nich by to nebylo ono! Fotbal má zase jiný náboj, je tam parta, možnost potkávat se s kamarády, ale také do posledního zbytku sil makat a chtít vyhrát! A jak jistě tušíte, také tady je tím krásným závěrem již zmiňované pivo, protože to prostě k mému životu patří. Nicméně i u piva jsme schopni spolu mluvit o věcech vážných, někdy duchovních a také za tyto chvíle s fotbalisty jsem Bohu vděčný.

Za rozhovor děkuje

peE

Dominik Obruča

Když jsem byl člověkem

*Když jsem byl rybou
nemohl jsem létat*

*Když jsem byl ptákem
nemohl jsem kvést*

*Když jsem byl stromem
nemohl jsem se prohánět
v korálových útesech*

*Když jsem byl rybou
měl jsem volnost v celém moři
neuměl jsem však přemýšlet
a tvořit*

*Když jsem byl ptákem
měl jsem volnost ještě větší
nedokázal jsem ale milovat*

*Když jsem byl stromem
dotvářel jsem krajinu
a budil úctu poutníků
báseň jsem nicméně napsat nemohl*

*Když jsem byl člověkem
chtěl jsem se stát rybou
ptákem
stromem*

*Když jsem byl člověkem
mohl jsem vše
a přesto tak málo
věděl jsem mnohé
a nepochopil nic*

Z knihy poezie Dominika Obruči: Když jsem byl člověkem / Malvern 2019/

Kdo je vyobrazen na vinořském hlavním oltářním obraze?

Svatá Helena a biskup Makarius



Flavia Iulia Helena Augusta, Helena Augusta či **Helena Konstantinopolská** /r.255-330 po Kristu/, byla manželka římského císaře Constantia I., jemuž porodila syna Konstantina, později zvaného Veliký. Kolem r. 325 vykonala významnou pouť do Svaté země, údajně na pokyn ve snu. Na Kalvárii se prý setkala s pohanstvím v podobě uctívání Venuše. Její modlu dala zničit a nechala očistit Golgotu od

nánosu zeminy a smetí. Nalezla přitom, s přispěním Jeruzalémského biskupa Makaria, Kristův kříž, trojici hřebů i Spasitelův hrob. (Dle tradice k potvrzení pravosti Kristova kříže došlo dotekem mrtvého, který ožil.) O její zásluze na nalezení kříže a hřebů mluví v témže století sv. Ambrož, který Helenu nazval „Velkou ženou svaté památky“. V Palestině, na hoře Olivetské, nechala postavit basiliku Nanebevstoupení a basiliku Narození v Betlémě. Velmi cítila s lidmi v nouzi, s trpícími a pomáhala jim. Mnozí byli od ní obslouženi u jejího stolu, jiní propuštěni z vězení nebo z nucených prací. Helena zemřela 18. 8. 330 v Nikomédii (dnešní Izmir) v Turecku. Sv. Helena je pohřbena na Kapitolu v chrámu S. Maria in Aracoeli v Římě.

Helena objevila kříž Spasitele v zemi a odstraňovala ho v životě bližních. Poučení pro nás: tam se ho musím naučit vidět i já, vcítit se do potřeb druhých začít jim opravdu pomáhat.

Bože, Tys vedl svou služebnici Helenu k správnému poznání a naplnil ji svou láskou; prosíme Tě: naplň těmito svými dary i nás, abychom Ti sloužili s upřímným srdcem jako ona a vydávali o Tobě svědectví svou vírou i životem. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a králuje po všechny věky věků. Amen.

peE dle Wikipedie

Modlitba sv. Jana Pavla II. na La Verně

Františku, stigmatizovaný na La Verně, svět po tobě touží, neboť jsi obraz ukřižovaného Ježíše. Potřebuje tvé srdce, otevřené Bohu i člověku, tvé bosé a zraněné nohy, tvé probodené a prosící ruce. Touží po tvém slabém hlasu, který je silný mocí evangelia.

Františku, pomáhej dnešním lidem, aby poznali, jakým zlem je hřích a aby od něj hledali očistění v pokání. Pomoz jim, aby se osvobodili od vazeb hříchu, které sužují

moderní společnost. Oživ ve svědomí vládců naléhavou potřebu míru mezi lidmi a národy. Předej mládeži svou svěžest života, schopnou odporovat nástrahám mnohonásobné kultury smrti. Těm, kteří byli zraněni jakýmkoli druhem zloby, sděl, Františku, svou radost z umění odpouštět. Všem, kdo jsou křižováni utrpením, hladem a válkou, otevři znovu brány naděje. Amen.

*sv. Jan Pavel II.,
poutník na La Vernu, 17. 9. 1993*

Přehled vánočních bohoslužeb

	Vinoř	Satalice	Vinoř Betlém
24. 12. Štědrý den	16:00 Mše sv. 00:00 Půlnoční mše sv.	22:00 Půlnoční mše sv.	14:00–16:00 Betlémské světlo, 14:00–16:00 prohlídka Betléma
25.12. Boží hod vánoční	10:30 Mše sv.	10:45 Mše sv.	14:00–16:00 prohlídka Betléma
26. 12. Sv. Štěpána, sv. Rodiny	10:30 Mše sv.	10:45 Mše sv.	14:00–16:00 prohlídka Betléma
27.–30. 12.	18:00 Mše sv.		
31. 12. Sv. Silvestra	17:30 Mše sv.		Poděkování za rok 2021
1. 1. Slavnost Matky Boží Panny Marie	10:30 Mše sv.	10:45 Mše sv.	
2. 1. Neděle po narození Páně	10:30 Mše sv.	10:45 Mše sv.	14:00–16:00 prohlídka Betléma



VinoSat- časopis Římskokatolické farnosti u kostela Povýšení sv. Kříže Praha 9-Vinoř

Zima 2021, ročník III, číslo 3

Kontakt do redakce: petr.ettler@volny.cz

Grafické zpracování a tisk: Robert Rytina – VR ATELIER

PŘÍSPĚVEK DOBROVOLNÝ